

Anarhija bez mapa ili pridjeva

Aragorn!

2007

Većina tendencija u anarhističkim krugovima ima skućenu koncepciju onoga što toćno ćini anarhistu, što je anarhistićki projekt, i kako će izgledati transformacija u anarhistićki svijet. Bez obzira da li su zeleni ili crveni, komunisti ili individualisti, aktivisti ili kritićki nastrojeni, anarhisti puno vremena troše na obranu vlastitih spekulativnih pozicija o ovim kompliciranim pitanjima prilikom upoznavanja sa onim što drugi imaju ponuditi – posebno drugi anarhisti.

Kao rezultat toga mnogi nalaze poželjnijim da rade na vlastitim projektima, politićkim i socijalnim, mimo anarhistićkih krugova. Ili ne smatraju da je njihov odrećeni projekt zanimljiv za anarhiste vjerujući u njegovu vaŹnost i pored toga (kao u slućaju većine progresivnog aktivizma) ili ne uŹivaju posebno u društvu anarhista i onoj vrsti napetosti koju iziskuje rad s anarhistima. Oba razloga snose gotovo potpunu odgovornost za duboko nepovjerenje koje anarhisti imaju prema programima drugih anarhista.

Nekada davno postojao je anarhistićki poziv na „Anarhizam bez pridjeva”, što se odnosilo na doktrinu koja je tolerirala koegzistenciju razlićitih škola anarhistićeke misli. Umjesto kvalificiranja anarhizma kao kolektivistićeckog, komunistićeckog, ili individualistićeckog, anarhizam bez pridjeva je odbio unaprijed koncipirati ekonomska rješenja za post-revolucionarno vrijeme. Umjesto toga, anarhizam bez pridjeva je zastupao mišljenje da je ukidanje vlasti, a ne prepiranje oko budućnosti, od primarne vaŹnosti.

Danas postoji jednako puno (ako ne i više) podjela u vezi s tim kako bi trebalo izgledati ukidanje vlasti, kao što je prije sto dvadeset godina bilo podjela po pitanju ekonomskog programa nakon revolucije. Anarhistićki aktivisti/kinje („organizatori/ke”) vjeruju da će moć – odozdo ukinuti vlast. Anarhisti koji vjeruju u klasnu borbu smatraju da će radnićka klasa okonćati vladavinu kapitalistićeckog društvaa. „Kolapsisti” vjeruju da će ekonomski uvjeti i stanje Źivotne sredine neizbjeŹno dovesti do socijalne transformacije i okonćanja vlasti.

S druge strane, mnogi anarhisti uopće ne vjeruju u to da je ukidanje vlasti od primarne vaŹnosti za anarhiste. Njihovi argumenti su da vlast ne moŹe biti tek tako shvaćena (nju ćini i kapitalizam i drŹava i nijedno od toga). Da anarhisti nemaju (politićku, socijalnu, narodnu ili materijalnu) moć da ostvare ovo ukidanje, i da se vlast transformirala u nešto daleko difuznije od kraljeva i monopolista iz 19. stoljeća. Ako se vlast ponajbolje moŹe shvatiti kao spektakl, danas, onda je ona i difuzna i koncentrirana. Ova fleksibilnost na strani spektakularnog društvaa je dovela do nastojanja ukidanja vlasti (i praksi mnogih anarhista), zbog vlastitog dobra, sa ciljem da budu vićena kao utopijska i (spektakularno) smiješna.

Anarhisti svih vrsta se slaŹu da su revolucionarni programi iz prošlosti debelo promašili u nastojanju da ostvare totalno osloboćenje ugnjetavanih. Ljevićari vjeruju da su programi vjerojatno bili dobri, ali su vrijeme i uvjeti bili loši. Mnogi drugi anarhisti vjeruju da je vrijeme za Programe isteklo. Ove perspektive su vidljive u povijesti anarhizmaa i izvor su beskrajnih svaća tijekom osnivanja i na sastancima anarhistićeckih grupa.

Povijest treba koristiti za osiguravanje konteksta tih razlićitih perspektiva ali se ona, umjesto toga, shvaća kao [sredstvo za] pribavljanje dokaza u korist jednih ili drugih. Umjesto da pokušamo jedni druge razumjeti, mi izgleda koristimo priliku izostanka našeg uspjehaa da bismo ućvrstili svoje pozicije i produŹili sa beskorisnim raspravama.

Ako anarhija nema mapu onda mi (kao anarhisti) moŹemo slobodno raditi zajedno. Naši projekti moŹda ne bi bili razmjera generalnog štrajka, ili ćak blokiranja uobićajenog poslovanja u glavnoj metropolitanskoj zoni, ali to bi bili anarhistićki projekti. Anarhija bez mape ili pridjeva bi mogla biti ona u kojoj će kontekst odluka koje donosimo zajedno biti naša vlastita kreacija umjesto da nam isti bude nametan. To bi mogla biti anarhija sadašnjice prije nego nada u neki

drugi dan. To bi postavilo teret uspostavljanja povjerenja na leđa onih koji zapravo imaju zajednički politički cilj (ukidanje države i kapitalizma) umjesto na leđa onih koji uopće nemaju cilj ili čiji je cilj u suprotnosti sa anarhističkim.

Anarhija bez mape ili pridjeva ne ignorira različitost već je umjesto toga postavlja u kontekst u kojem pripada. Kada smo suočeni sa trenutkom ekstremne tenzije, kada se čini da će sve što znamo biti promijenjeno, tada bismo mogli probati izbor skretanja na neku drugu stranu prilikom račvanja puta. Ako vjerujemo da se svijet može promijeniti i da bi se mogao promijeniti u radikalnom smjeru u odnosu na onaj kojim smo putovali tijekom proteklih nekoliko tisuća godina onda bismo trebali imati izvjesnog povjerenja u druge koji žele iste stvari.

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright

Aragorn!
Anarhija bez mapa ili pridjeva
2007

<http://www.stocitas.org/anarhija-bez-mapa-ili-pridjeva.htm>
Tekst je originalno objavljen kao uvodna riječ za 63. broj časopisa Anarchy – Journal of Desire
Armed.

anarhisticka-biblioteka.net